

**[Einer-Jensen.]**

Til Pkt. 9 og Pkt. 18 skal jeg bemærke, at uanset at Danmark endnu ikke har opnaaet Overenskomst med alle Lande om Frigivelse af danske, som Følge af Krigen spærrede Tilgodehavender, er det fundet ubetænkeligt at ophæve de kun af Krigsforholdene motiverede særlige Begrænsninger med Hensyn til Dispositioner over fremmed Ejendom her i Landet.

Ophævelsen vil bl. a. betyde, at tyske Statsborgere, der har faaet Dispensation fra Konfiskationsloven, faar fri Dispositionsrret over deres herværende Formue, herunder ogsaa fast Ejendom.

Under Krigen blev der indsat Værger for en Del, navnlig engelsk og amerikansk Ejendom. Da ikke alle disse Værgemaal er endeligt afviklede, er den under Pkt. 18 foreslaaede Overgangsregel nødvendig. Det hidtil værende Afsnit af Loven udgaar altsaa, men erstattes af den Overgangsregel, jeg her har nævnt.

Ændringsforslaget under Pkt. 10 tilsigter i det væsentlige at fastslaa allerede almindelig fulgt Praksis.

I Forbindelse med Drøftelsen af Lovens Administration har der i Udvalget været rejst Spørgsmaal om Ønskeligheden af, at det paa en Række Omraader hidtil anvendte Grundlag for Fordelingen af Indførselsbevillinger mellem Importørerne revideres, saaledes at der tages videst muligt Hensyn til de Forskydninger, der har fundet Sted gennem de senere Aar. Der har i saa Henseende ogsaa været peget paa, at det kunde være hensigtsmæssigt med Henblik paa at sikre, at vi faar de bedste og mest velegnede Varer, at lade Fordelingen af Bevillingerne afhænge af en Bedømmelse af indhentede Tilbud paa Levering af de paagældende Varer, den saakaldte „Tilbudskontrol“, saaledes som det allerede paa et enkelt Omraade har været praktiseret i nogen Tid. Ministeren har udtalt, at han er enig i, at Fordelingen af Importbevillingerne bør finde Sted paa saa tidsvarende et Grundlag som muligt, og at Administrationen til Stadighed arbejder med en Revision af det gamle Importgrundlag. Ministeren har ligeledes givet Udtryk for, at han er enig i, at det bør undersøges, om det vil være muligt at arbejde med en „Tilbudskontrol“ ogsaa paa andre Omraader end hidtil.

Med Hensyn til Pkt. 11 er man enig om at foreslaa Lovens Bestemmelser om Opretelse af et Ankenævn suppleret paa forskellige Punkter. Man har saaledes ment det rigtigst at fastslaa i Loven, at Ankenævnets

Formand skal opfylde Betingelserne for at kunne beskikkes til Højesteretsdommer, ligesom man har ment, at der ved udtrykkelig Bestemmelse i Loven bør hjemles Klagerne Adgang til — bortset fra særlige Undtagelsestilfælde — at gøre sig bekendt med det Materiale, paa Grundlag af hvilket Nævnets Afgørelse træffes, og til at give Møde for Nævnet. Herigennem fastslaaes det, at disse Principper, som er fundamentale i den almindelige Retspleje, ogsaa skal finde Anvendelse paa de her omhandlede Forhold.

Endvidere har Udvalget været af den Opfattelse, at det i visse særlige Klagesager, hvor det som Regel vil dreje sig om en Bedømmelse af, hvorvidt en erhvervsdrivende har handlet i ond Tro, vil være rimeligt at henlægge den endelige Afgørelse til Ankenævnet, og hertil sigtende Bestemmelse foreslaas derfor optaget i den ny § 11. Denne Bestemmelse tager Sigte paa Afgørelser, der er at opfatte som særlige Sanktioner, der iværksættes over for enkelte næringsdrivende i Anledning af Overtrædelse af de gældende ekstraordinære Bestemmelser eller Tilside sættelse af den Hensyntagen til almindelige Samfundsinteresser, som man under de nuværende Forhold maa kræve fra de næringsdrivendes Side. I sidstnævnte Henseende er der i særlig Grad tænkt paa de særlige Vilkaar om Avancebortfald, der har været paalagt i Forbindelse med Udstedelse af Importtilladelser for Varer, som Importørerne har hjemtaget uden at have haft Føje til at gaa ud fra, at de kunde føre dem ind, og i enkelte Tilfælde er det, som det høje Ting ved, endt i en Retssag. Man vil altsaa her skabe en særlig Institution til endelig Afgørelse af dette Spørgsmaal. Det foreslaas derfor, at de omhandlede specielle Sager skal behandles af et særligt Nævn, bestaaende af Formanden for det almindelige Ankenævn og 2 andre, af Præsidenten for Højesteret udpegede Medlemmer, der skal opfylde Betingelserne for at kunne beskikkes til Højesteretsdommere. Den endelige Afgørelse, som dette særlige Nævn skal træffe, forudsættes baseret paa en Bedømmelse af, hvad der under Hensyntagen til de paa det gældende Omraade foreliggende samfundsmæssige Interesser og Sagens Omstændigheder i øvrigt kan anses for stemmende med Ret og Billighed. Her afgøres altsaa disse Spørgsmaal endeligt i Modsætning til alle de Spørgsmaal, der i øvrigt kan indbringes for Ankenævnet. Ankenævnet indgiver Indstilling til Ministeriet, der har Afgørelsen af Sagen.

Der har i Udvalget været rejst Spørgsmaal om i Loven at fastslaa, at Proceduren for Ankenævnet som Hovedregel skal være